

"FLÄSTA"
BLADET.

1921.

Våren.

Det är vår med ljus och glädje,
fågelkvitter och musik.

Mänskolären är försvunnen,
- nu den fattige är rik.

Lärkan glad i rymden sjunger:

"O, hur skönt, när det är vår!"

Oren kullrar uti lunden:

"Tänk - kung Bore nu ej vär."

Träden grönska, solen lyser,
allt är mänskan till behag,
ingen ägg nu längre hysar,
alla tacka Gud var dag.

Det är grönt i skog och dalar,
uppå berg och backar små.

Gud i skapelsen nu talar
att han är regent ändå.

Ester Olsson.

Sommar.

Se, löven dallra för sommarvinden,
och fisket lysar på barnakinden
En lofink hörs i skogen slå
och svanan gungar på böljan blå.

Se, haren skuttar här över grnar,
och bäcken brusar emellan stenar.

Se, lärkan flyger mot himmelns höjd,
och allting vittnar om vårens fröjd.

O, hur härligt är ij för varje år,
när blommor sprutta i skog och snår,
och svalan flyger så kvickt och glatt,
och ljuden hörs av barnens skratt.

Då må du älska ditt fosterland,
när vågen slår emot klippig strand,
ekorn hoppas i trädens topp,
och bina surra i blommans knopp.

Karl Fredholm

Våren.

Nu ha vi den härliga
våren här igen.

Tänk, så vackert det är,
när solen skiner, träden lövas och
fåglaorna kvittra. O, vad det är
skönt i den gröna, friska skogen,
där man får höra hur fåglarna
sjunga sina glada visor, där man
får se, hur blommorna växa upp
och smycka jorden.

Vindarna rusa genom träden, och
kvistarna måste böja sig undan.
Det är så skönt att få gå ut i sko-
gen och njuta av allt det härliga,
som våren giver oss.

Våren är kommen
och fåglarna kvittra.
Isen har smält
och sjöarna glittra
Solen lyser och
värmer på jorden.

~~så nu behöver ingen
frysa i Norden.~~

Ja, solen skapar allt det härliga,
vi se. O, en sådan, spiltande
tid det är i de första värme-
naderna.

Bladen växa på alla buskar, blom-
morna lilla blyga och oskuldsfulla
fram vid åkerrenarna och på alla
ängar.

Det vi om hösten förakta, såsom
kistlar och nässlor, äga också om
våren något av oskulden.

Nässlans bränns ej om våren, som
annars hennes sed är.

Sannt är, att våren är den härliga-
ste tid på året, det kan blommorna
och bladen lämna bästa vittnesbördet
om.

Säg, ljurliga sommar
och vår,
varför går hösten och vintern

i ditt spår?

Tora Vallin

Järnets förekomst och fram- ställning.

Låt oss nu i tanken göra ett besök i en gruva, och sedan följa med järnets utveckling.

Först så gå vi ned i en gruva.

Arbetarna arbeta med hackor, och stora stycken järnmalm falla ned.

Där se vi den svarta svartmalmen, och där borta är en slags gulbrun malm, det är myrholm.

Så ha vi den blågröna blodstensmalmen. Om den är blå är det väl inte blodstensmalm, den är väl röd, invänder du. Ja, men ser du, det är om den pulvriseras, som den blir röd.

Nu förs järnet till ett stort järnverk. Där läggs man det först i en rostugn, för att det skall bli rent ifrån svavel och vatten. Sedan förs man det till en ugn, som kallas masugn.

Där läggs man nu först ett lager av kol. Sedan läggs man dit järnet och till sist kalksten. I järnet finns syra, och detta drivs nu bort. Syret förenar sig med kolet till kolsyra. Kolsyran ledes nu genom rör till rostugnen för att där användas till bränsle.

Medan järnet är i masugnen, gå vi ut på gården för att svalka oss, ty det är så gräsligt kallt därinne. Men snart gå vi åter in. Nu är järnet färdigt, och man gör ett "utslag" d. v. s. man tappar ut järnet och låter det rinna i skålar och stelna.

Nu kallas det tackjärn. Men detta kan ej smidas, utan man gjuter det till grytor o. s. v.

Det finns även ett slags järn, som kallas stångjärn, och detta kan man smida. Så ha vi stål. Utav stål gör man alla yggruklypp, såsom yxor, knivar o. s. v.

Och tycker ni nu inte, att järnet är

en mycket nyttig matall? Om inte
det finnes, skulle vi vara tvungna att
göra våra saker utan sken, som våra
förfäder. Ja, detta var nu ett litet br-
sök i ett järnbruk.

Lisa Forsman.

Lill - Greta.

Lill - Greta var en flicka
på fyra år. Hon fick heta
lill - Greta därför, att hon
var så liten till växten.

Hon var fars och mors
enda flicka, varför de älska-
de henne så högt, att de
hallade henne fars och mors
ögonsten.

Men en dag hände
en olycka med Lill - Greta.
Hon var ute och lekte som
vanligt var, men idetsamma
fick hon syn på några vackra

blommor nere vid stranden av dam-
men, som låg bredvid. Genast länkade
hon: "Jag måste gå och se efter
vad det är för vackra blommor,
som lysa så i solskenet."

Hon gick, och när hon kom
dit, fick hon se, att det var guld-
pudror som stucko fram mellan gräs-
set.

Hon började plocka, och hon
blev allt ivrigare och ivrigare,
så att hon inte såg att hon kom
närmare och närmare dammen
och till sist steg hon ned i vattnet
med ena foten. Då blev hon så rädd,
att hon steg ned med den andra fo-
ten också, och till sist halkade hon
så att hon föll baklänges i vatt-
net.

Då började hon skrika och ropa
på hjälp, men ingen såg hon
komma för att hjälpa henne.
Hon skrek ännu värre. Då kom
federn och fick se lilla Greta
ligga och sprattla i vattnet.

Då skyndade han dit och
drog upp henne. Sedan han
hade fått upp henne, tog han
hennes på sina armar och bar
hem henne.

Då de far och mor tacka-
de Gud innerligt den kvällen.

Ida Jonsson.

Saligare giva än saga.

Pappa sitter vid sitt skrivbord i kontoret. Där får ingen störa honom. Men hans äldste son Nils kommer och knackar på dörren och ber: "Snälla pappa, får jag komma in?" Fadern lät honom komma in efter som han bad så snällt.

Nils lämnade sina knappar och gick in och sade: "Snälla pappa, får jag en krona?" sade Nils. "En krona, min gosse, vad skall du använda den till?" frågade fadern. Nils svarade: "Det värsta är att jag inte får tala om det. Men pappa kan lita på att det inte är något onyttigt, jag skall använda den till."

När han hade fått kronan, gick han strax ut och tog på sig sin mössa och skyndade utåt vägen. På vägen mötte han sin

kamrat, och de gingo med naska steg. De vora på väg till en smickare i närheten, som hade gjort ett par kryckor åt gossarna. De tänkte nämligen ge sin kamrat ett par kryckor, ty i närheten bodde en fattig skomakare med sin son, och denne var lam, så att han inte kunde gå. Han hade länge önskat sig ett par kryckor.

Medan de nu gingo och samtalade, kom de fram till smickaren. Där hämtade de kryckorna och gingo sedan till skomakarens gosse med dem.

Sedan en tid efteråt gick Nils och hans fader efter landsvägen. Då mötte de Fredrik, så hette skomakarens gosse, som kom med sina nya kryckor. När han mötte Nils och hans fader, lyfte han på hatten och hälsade, medan

han såg på sina nya kryckor.

Då förstod fadern, vartill hans
gosse använt kronan. "Gud
välsigne dig min gosse," sade
fadern. "Det är saligare att giva
än att taga.

Maria-Lovd Lund.

En sommarkväll.

Sommarkvällen är
väl en av de härligaste skunder,
året giver oss. När vi sitta vid
en liten sjö, och solen sänker
sig sakta allt mer och mer, då
blir man så underlig till mods.

Då känns det, hur västan-
vinden börjar sin sakta susning,
och löven börjar vija. Se hur det
blänker som en spegel på sjön, innan
vinden börjar krusa dem. Är det ej
vackert? Jo, mer än vackert!

Uppa i en gren sitter en liten fågel
han ser också, hur skönt det är, och

därför sjungur han med all sin
kraft:

Härliga kväll härliga sommar-
kväll!

Hur skönt det är att gunga
på kvist,
vad fihet och sol, gör mig
glad och säll!

Allt för snart är det mörkt;
ja visst,

Nu blir det allt mörkare och
mörkare, och snart är det natt.
Då blir det tyst med fågelsång
och kvitter. Då gå också vi hem
till vila, men hjärtat har hunnit
hämta ett stort förråd av många
vackra och goda tankar.

Jonas Stenell.

Synden och frälsningsråds-

beslutet.

Redan hos de första människorna kom synden till, genom att de äto av kunskapens träd, som Gud hade förbjudit dem. Och då gav Gud sitt första löfte, om att han skulle sända en, som skulle frälsa världen.

Och på samma gång de äto av kunskapens träd, fingo de kännedom om synden, ty Gud hade sagt: "Men icke av kunskapens träd, på det att i icke må få kännedom om synden."

Men Gud dröjde med att uppfylla sitt löfte men han förönde det inte i alla fall, utan förnyade det flera gånger. Och under det han dröjde, blev det mera och mera människor, och synden den växte och blev allt större och större.

Vi skilja på två slag av synd, arvsynd och verksynd.

Arvsynd är vår köttliga natur, det är ett arv från fäderna. Det är varje begär och tanke och ord, som är av ondo. Verksynd är varje orättfärdig handling.

Men tiden gick, och då Gud såg, att människorna inte kunde leva längre i synden, så sände han äntligen sin son. Han var född av en kvinna, och under lagen, på det att han skulle förstå människornas nöd. Och när Jesus såg hur svaga människorna voro, gick han i döden för dem, och lät sig naglas vid korsen och begravas, men på påskdagen uppstod han igen. Annars har ingen kunnat att han varit den, som Gud sändt till vår frälsning.

Men han var här på jorden i 40 dagar, därefter for han till sin Fader i himmelen

och sitter där på Guds högra
sida och regerar, tills han

kommer tillbaka för att lömna
levande och döda.

Vårsars.

Ja, nu är våren här igen!
Så ljukt det är, när denna tid kommer.
Vi höra löven prassla för vinden, och i
skyn höra vi fåglarna sjunga, och
alla äro vi så glada över att det är
vår.

Solen skiner så varm och
klar ner på oss och på alla växter.
I skolan brukar vi sjunga: Våren är
kommen, på sina kransar, ängarna
binda, himlen är blå o. s. v. Jag sitter
och ser hur träden ruska sina kronor,
när vinden susar genom dem. Ja, till och
med djuren tycka, att det är skönt om våren,
även de säga, att våren är välkommen.
Tänk vad det grönskar och blomskar över-
allt!

Våren är inte som hösten. Hösten
är kulen och grå, men våren, tänk, så
vacker den är.

Tyra Svärd.

"Vinden susar så lätt,

Ärtan trippar så nätt,

och nu är våren ähr här,"

få vi sjunga.

Vindens sus manar oss alla till
arbete, och allt sådant som är till
nyttå för oss alla. När det blåser, då
säger träden någonting åt oss,
som vi inte kunna tolka med
ord. Hur det än är, så talar våren
till oss på ett märkligt språk.

Emma Johansson.

Skolkamraterna

Men nu är Kalle fast ändå, fast han
var svår att fånga.

Och många steg fick Jonas gå och springa
många många.

Ja, han fick gå på fot och hand
och krypa klättra och ibland.

Det var ett fasetligt besvär, men nu ändå
så är han här.

Och nu skall Jonas nog ge akt på alla
Kalles vägar.

Och ständigt hålla säker vakt, som man
om fångar plägar.

Vad nu! Han tog ett skutt, och
borta är!

Den Kalle, som med stort besvär blev
fångad nyss.

Han redan flykt och jakten börja kan
på nytt.

Erik Norberg.

Paulus i fångenskap.

Knappast har någon biblisk människa varit så känd och omtalad som aposteln Paulus.

Om han var känd efter sin omvändelse, så var han det ännu förut, med då på ett helt annat sätt.

Förut var han en fasa för de kristna församlingarna, efter sin omvändelse blev han fiende till judarna.

Paulus har ju att räkna sin omvändelse från den underliga händelsen vid Damaskus. Det var då han fick klart för sig att Jesus var Kristus. Och från den dagen blev han ett redskap i Guds hand.

Ingen hade nästan så stora framgångar med evangeliumspridande som Paulus.

Men hade han medgångar, så hade han också motgångar.

En av dessa senare var då han blev fångslad i

Jerusalem. Han var som vanligt ute på en av sina resor och kom då till Cesarea.

Då kom till honom en man från Judeen, som hette Agabus, och sade till honom, att om han fór till så skulle han bliva fångslad, ty en inre röst hade sagt honom det.

När Pauli reskamrater hörde detta, bådö de till Gud för honom och bådö sedan Paulus att han inte skulle fara.

Men Paulus gav sig inte. Och han sade, att om han också skulle dö för Kristus, så skulle han fara.

Så reste han till Jerusalem. Där blev han mottagen med glädje av sina troende bröder. Och när reningssdagen var inne var mycket folk samlat i templet, och Paulus var även där.

När folket fick se honom, så ropade de: Där är den som som har förbjudet oss att omskära våra samt hållandet av Mose stadgar.

Och de bura händer på honom,
och misshandlade honom. Då
kom översten, och då slutade de
uppe med att misshandla Paulus.

Då frågade översten,
vad Paulus hade gjort. Men folket
ropade om vartannat, så att han
ej kunde få någon klarhet.

Då befalde han, att
Paulus skulle föras in i läget.

Paulus frågade om han
fick tala. Då frågade översten:
"Kan du grekiska?" Och när
han fick höra att Paulus kunde
det, blev han förundrad och
sade: "Är du då icke den man
som förde de 4000 lönnmördarne
ut i öknen?"

Då omtalade Paulus, att
han var från Tarsus, en ej så
obetydlig stad i Cilicien, samt att
han var av Romersk börd.

Därpå frågade han om han
fick tala till folket. Och när
han fick lov därtill, ställde
han sig på kappan, och
vinkade åt folket.

Han talade då om

att han var från Tarsus, huru
han blev omvänd i Damaskus,
samt huru det gällt honom ända
till den dag som då var inne.

Men det var icke nog
därmed att han skulle förhöras
inför översten utan han skickades
från ort till ort, från översten
till Agrippa, så till kejsaren.

Sedan han blivit
förhörd inför de romerska myn-
digheterna blev han fri.

Men år 66 led han
martyrdöden tillsammans med Pheus.
Detta skedde i Rom.

Ester Olsson.

Rusdyckerna och dess inverkan på hem och samhälle

I de hem, där rusdyck-
kerna användas, brukar det för
det mesta bli oerligt, särskilt
om där finns många barn att
försörja.

Hustrun får då försöka
att försörja dem så gott hon kan

Hon försöker att arbeta, så länge hon har några krafter kvar. Och mannen däremot, så snart han får ett öre, så tänker han att han är tvungen att ha några liter brännvin, och så går han in på krogen utan den minsta tanke på de hungriga barnen därhemma.

I bland kan det också gå så långt, att när männen komma hem rusiga och slaka, kunna de köra ut både barn och hustrur, så att dessa kunna få ligga ute i smällkalla vintrar. Det finns nog också många, som ha mördat sina hustrur bara genom rusdryckerna.

Tänk, så hemsk det är, då nästan alla männen inom ett samhälle begagna rusdryckerna! Vilket slände där skall vara! De flesta kunna inte försörja barnen, också få dessa sändas till fattiggården, och

så blir det komunen som får betala för dem där.

Det är därför en mycket viktig sak att låta bli brännvinet. Man bör också tänka på att få ett ordentligt hem.

Och man skall alltid lägga märke till, att en som super, har aldrig ett så vackert hem, som en nykter människa. Den som super, begagnar alltid de penningar, han förljånar, till rusdrycker.

Den, som är nykter, han arbetar mest på att få ett ordentligt hem.

Det kan också finnas kvinnor som begagnar rusdrycker, men de äro nog inte så många.

Linnia Eriksson

Frikets tiden.

I Sverige har det varit många omväxlingar i regeringen. Mellan åren 1719 och 1772 varade Frikets tiden. Den fick namnet frikettiden därför att folket bestämde det mesta själva. De delade sig i två partier, hattar och mössor. De som voro med i mössornas parti, ville ha fred i landet, och därför kallades de mössornas hattarna. Men mössorna hade största makten, så länge Horn var styresman, men han och mössorna störtades 1738. När nu hattarna kommo till makten ställde de till krig med Ryssland år 1741.

Ryssland var då i krig med Turkiet, så att hattarna tänkte att det inte skulle bli svårt att taga Petersburg. De började också bygga fästningen Sveaborg i Finland. Men svenskarna blevo slagna och 1743 slöts fred i Åbo. Under Frikets tiden började också Industri blomstra.

Hattarna gävo dem som byggde fabriken virke, byggnadsbort och premier. Men år 1765 störtades hattarna, och mössorna kommo åter till makten. Men de voro ryssvänner, och därför slutades bussandet näi Sveaborg. De

slutade också upp med giva bort virke, tomter och premier åt dem som ville bygga fabriker, och därför gjorde dessa konkurs. År 1772 gjorde Gustav den III statsvälning och blev då enväldshärskare. Med detta blev det också slut på Frikets tiden.

Bror Klintberg.

Australien.

För en timme sedan hade vi en karta upphängd i skolsalen; den skulle föreställa södra halvklotet. Där fingo vi visa ett land som låg vid Stenbäckens vändkrets; det landet hette Australien. Det är ungefär så stort som Europa. Folket, som bor där kallas australnegrer.

Det finns även europeer där, de bestå av engelsmän. Folket sysslar med åkerbruk och boskapskötsel. Boskapen äro hästar kor samt

svin och får. Fäsen uppgå till ett antal av 20 millioner. Från Australien utföres ull och kött till andra länder. Under det köttet är på väg till något land, ligger det i kylrum, så det ej skall fruktas. Då det kommer fram, är det alltså färskt och friskt.

Om man kan hava ända till 20 tusen får. Bland de vilda djuren märkas jättekängurur, papegojan samt myppigguinet och skuckarna. Utanför Australien ligger en mängd öar, som kallas Söderhavsaöarna. Bland dessa märkas Mars hallöarna, Korallöarna, Sandwichöarna, Nya Zeeland, Nya Hebriderna, Bismarckarkipelago, Gilbertöarna och Tongaöarna.

Mitt i landet ligger den stora Tresjön. Den största floden är näre med bifloden Darling.

Längst hela östra kusten gå Australalperna. Klimatet är tropiskt kustklimat. Bland trädslagen märkas pandanus-trädet, gummiträdet. Stora städer finnas. De största äro Melbourne och Sidni. Dessa äro riktiga

handelsstäder och hava tillsammans tolvhundratusen inbyggare.

Thea Anderson.

Karl von Linné.

På ett fattigt kommissionärsboställe i Småland i närheten av sjän Mönkeln föddes år 1707 en liten gosse, som fick namnet Karl. Ännu medan han var helt liten, flyttade han med sina föräldrar till kyrkoherdebostället Stenbohus, där han sedan uppväxte och blev en vacker och förständig ungdom.

Hans hög stad till västerna, och när han gick i skolan i Växjö, så var han en bland de bästa i skolulära. Sedan han avlagt sin studentexamen i Lund, for han upp till Uppsala för att fortsätta sätta sina studier.

Hans föräldrar ville, att han skulle bli präst, men han själv ville i stället bliva doktor och det blev han också med tiden. När han var i Uppsala var det

ganska knalt för honom, så att han fick gå med papper i skorna om vintern, och om sommaren var han barfota.

En dag ämnade han fara hem och avbryta studierna för en tid, men först skulle han gå och besöka Botaniska hädgården, och där fick han se en blomma, som fängade hans öga, och han skulle just till att ta den, då han anropades av en man som såg ut att vara skrämg. Men han stog sig i samspråk med Linné och fick då höra, att denne skulle fara hem för sin fattigheds skull. Då tog Celius, det var nämligen denne som han kom i samspråk med, sig an honom så att han inte skulle behöva lida brist.

Karl Linné blev sedan professor. Han har utfört ett stort arbete för vetenskapen, däri genom att han ordnat växternas klasser, ordningar, släkten och arter. Han dog år 1778, och bland de sista ord han skrev fann man ordet Shenbohult.

En gudfuktig man var han också, därom vittna de ord han hade skrivna över en sin dörr: Lev

oförvitligt, Gud ser dig!

Erik Tholin.

Tankens jakt.

Tanken är något, som man icke riktigt kan fatta vad det är. Den är som en ljusstråle, som irrar omkring på jorden.

Än tycker man sig vara vid nordpolen, än flyger tanken till sydpolen, än ser man och hälsar på hos gubben i månen och äter och dricker hos honom och har roligt på allt sätt.

Men man skulle väl också ha varit en stund på solen och sett hur det ser ut där.

Man tänker sig att man en varm sommarmorgon,

när solen nyss har gått upp,
sätter sig på en av solens strå-
lar, som lockar så varmt och
följa med i fullt galopp till
solen.

Det går nog med en hisk-
lig fart. Men annars hurne
man ej dit och tillbaka på
ett dygn.

Men, som sagt, det går
med hisklig fart, och snart
är man hemma igen.

Solen och månen voro
nog mycket olika varandra,
men ännu större blir olik-
heten, om man jämför jor-
den med solen.

När man är långt bor-
ta från hemmet, (Man) undrar,
^{man} hur de leva och må därhem-
ma.

När man blir större,
irrar tanken ibland tillba-
ka till den tid, när man var
~~liten~~ och sprang omkring och

lekte.

Under barnåren fun-
derar man också över vad
man skall bli, när man blir
större.

Men det finns också
många, som dö, innan de
bli stora. Så kan det ~~skäda~~
gå för mig. Det är ingen
som vet, när jag skall dö.
Jag kan dö i morgon, ja
i dag.

Men jag hoppas, att
jag inte skall göra det, ty
jag har ännu ej haft så
fräkigt, att jag önskar mig
döden.

Emma Klintberg.